

A humor mint a természettudományos ismeretterjesztés és attitűd-formálás eszköze

A természettudományok, azon belül is a kémia és a fizika hosszú évtizedek óta harcolnak a kedveltségi rangsor utolsó helyéért. Ez természetesen nemcsak azért probléma, mert a modern természettudományos ismereteknek, de még inkább az azon alapuló kompetenciáknak már réges-régen a műveltség elemének kellene lenniük, hanem azért is, mert a természettudományos pályát választók aránya (tanárok, mérnökök, leendő kutatók) vészesen alacsony, ami már hosszabb ideje veszélyezteti a megfelelő munkaerőpiaci kínálat fenntarthatóságát.

Az elmúlt két évtized egyre erőteljesebb próbálkozásai (mind az EU-ban, mind Magyarországon) alacsony hatékonyságúnak bizonyultak. Be kell tehát látnunk, hogy a hagyományos módszerek nem vezetnek célra.

Kis időt rászánva könnyen kideríthetjük, hogy hazánkban a tudósok – és a társadalom – egyaránt kissé prűd a természettudományok humoros tálalása vonatkozásában. E tekintetben leginkább az angolszász világban tapasztalhatunk aktivitást. Gondoljunk csak például a nálunk is ismert „Agymenők” sorozatra, amely nálunk is igen népszerű a fiatalok körében, mutatva a fogadókészséget.

A Varázstorony egyik legjelentősebb attrakcióját jelentik a rendhagyó tanórák, melyeknek célja, hogy „új hangon” próbáljuk megszólítani a fiatalokat (és persze minden korosztályt, hiszen ezt a programot 3-99 éveseknek ajánljuk). Kémiából és fizikából valamely témakörhöz válogatott demonstrációs kísérletek és ezek magyarázata jelenti a rendhagyó órát, és a kísérleti show-nak igyekszünk a kísérő szöveggel is show jelleget biztosítani.

Tudjuk, hogy a humor nem cél, hanem eszköz, méghozzá a

- a figyelemfelkeltés,
- a megértés,
- a megjegyzés,
- és nem utolsó sorba a vidám hangulat eszköze.

És mindezt hogyan? Erre szeretnék néhány – tanórára is adaptálható - példát bemutatni.

.